

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Β' Αριθ. Φύλ. 32

Κυριακή 19 Μαΐου 1947 Π.Ο.Η.

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Αδελφοί: Στήνεται και κρατείται τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἶτε διὰ λόγον εἶτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 6.000. Ἐτησία 10.000
Ἐξωτερικοῦ ἔξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδου
Κύριον Κύριον Χριστοφόρον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

Β'.

Ὅντως εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως, τὰ υπερβαίνοντα τὸν ἀνθρώπινον λόγον, τὸν πρωτεύοντα παράγοντα πρὸς κατὰ ἡψιν τούτων ἀποτελεῖ ἡ διασθήσις τῆς ψυχῆς καὶ ἡ συνειδήσις, ἡ δὲ διάνοια εἰς τὰς ὑπερφυεῖς τῆς πίστεως ἀληθείας ἀκολουθεῖ ὡς δορυφόρος τὴν συνειδήσιν, ἥς ἡ διαπίστωσις καὶ ἡ μαρτυρία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πιστευέων ἔχει μεγαλύτεραν ἀξίαν ὑπὲρ πᾶσαν λογικὴν βεβαίωσιν καὶ ἀπόδειξιν.

Πίστις ἐστὶ, λέγει καὶ ὁ Μ. Βασίλειος, συγκατάθεσις ἀδιάκριτος τῶν πιστευέων ἐν πληροφορίᾳ τῆς ἀληθείας, ἡ ὑπὲρ τὰς λογικὰς μεθόδους τὴν διάνοιαν εἰς συγκατάθεσιν ἔλκουσα. Ἄλλως τε ἂν τὸ πᾶν ἐν τῇ θρησκείᾳ ὑπήγχετο ὑπὸ τὸ λογικὸν κριτήριον, πόθεν θὰ εἴχομεν τὰ γνωρίσματα καὶ τὰ τεκμήρια τῆς θείας καταγωγῆς καὶ προελεύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας; Καὶ πάλιν, ἂν τὸ πᾶν ἐν τῇ θρησκείᾳ ἀπετέλει ἀντικείμενον γνώσεως καὶ λογικῆς ἀντιλήψεως, ποῦ θὰ ἦτο ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐλευθερίαν του, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ὑψηλὸν χαρακτῆρα τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ νοεῖος; καὶ ὑπερφυεῖς συνειδήσεώς του. Καὶ τοῦτο, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἀνθρώπος θὰ ἀπέβαινε ἐν ὄν μηχανικόν, πρῶτον τὸ καλόν, καὶ ἀποφεύγων τὸ κακόν, οὐχὶ ἐλευθέρως καὶ ἐξ ἐπιγνώσεως καὶ ἐφέσεως πρὸς τὸ ἰδεώδες κάλλος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἐξ ὑπολογισμοῦ συμπερόντος καὶ ἡδυσταθοῦς ἡδονισμοῦ.

Ὅντως ἡ ὑπὲρ τὰς λογικὰς μεθόδους πίστις ἀποτελεῖ, οὐ μόνον τὸν κυριώτερον χαρακτῆρισμόν τοῦ ἀνωτέρου καὶ ὑψηλοτέρου προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὸ δρασιμώτερον καὶ τελειοποιώτερον μέσον διὰ τὴν εὐχερῆ καὶ ἀσφαλῆ ἐκπλήρωσιν τούτου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐν Οὐρανοῖς.

Ναὶ ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστόν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐμπνέει καὶ φωτίζει τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν γνῶσιν τῆς θείας ἀληθείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου μεταγγίζει νέας ἡθικὰς δυνάμεις εἰς αὐτόν, ἀγωνιζόμενον τὸν καλλιστέφανον στίβον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως αὐ-

τοῦ. Ἡ πίστις εἶναι ἀνωτέρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς κατὰ κόσμον σοφίας, καὶ ἐδράζεται, οὐχὶ ἐπὶ τῆς διανοίας ἀλλ' ἐπὶ τῆς καρδίας. Εἶναι δὲ ἀνάλογος κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀγνοήσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καθαρότητος τῆς συνειδήσεως, ἥγουν, ὅσο ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἀγνήν τὴν ψυχὴν καὶ καθαράν τὴν συνειδήσιν, τόσο αἰξάνει εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ὁ βαθμὸς τῆς πίστεως, δι' ἣν ὁ ἀνθρώπος, φωτισόμενος καὶ ἐμπνεόμενος, ἀνυψοῦται πρὸς τὸν Θεὸν ἐνούμενος ὑπὲρ φύσιν καὶ ἐννοίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπερφυεῖς πνεύματος Αὐτοῦ.

Διὸ καὶ ὁ Θεὸς Μάξιμος ὁρίζει οὕτω πως τὴν πίστιν. «Εἰδέμεν τὴν πίστιν ἐνδιάθετον ἀγαθὸν ὁρᾶται, ἡ γνῶσιν ἀληθῆ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἀποδεικτικήν, τῆς ἀληθείας οὐ διήμαρτε» καὶ ἀλλαχού «ἡ πίστις δύναμις ἐστὶ σχετικὴ, ἡ σχέσις δρασιμῆς τῆς ὑπὲρ φύσιν ἀμέσου τοῦ πιστεύοντος πρὸς τὸν πιστευόμενον Θεὸν τελείας ἐνώσεως» ὁ δὲ Μ. Βασίλειος θέλων νὰ παραστήσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν πειθῶν, ἣν ἀσκεῖ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ πίστις ὑπὲρ τὰς λογικὰς ἀποδείξεις λέγει τὰ ἐπόμενα. «Τὸ ἀπλοῦν τῆς πίστεως ἰσχυρότερον ἐστὶ τῶν λογικῶν ἀποδείξεων, ὥστε γὰρ τῶν ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς προκειμένων κρείττον ἐφάνη τῇ ἀντιλογίᾳ ἡ πείρα, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ὑπεραναβηκτότων Δογμάτων κρείττον ἡ πίστις ἐστὶ τῆς διὰ τῶν λογισμῶν καταλήψεως· εἰ γὰρ μέλλομεν ἅπαντα τῇ καταλήψει μετρεῖν, καὶ τὸ τοῖς λογισμοῖς ἀπερίληπτον μὴδὲ εἶναι τὸ παράπαν ὑπολαμβάνειν, οἰχῆσται ὁ τῆς πίστεως θεσμὸς καὶ ὁ τῆς ἐλπίδος μισθός».

Καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος τὴν πίστιν ἀπέδιδεν, οὐχὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην γνῶσιν καὶ σοφίαν, ἀλλ' εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῆς καρδίας ὑπὸ τοῦ ὑπερφυεῖς πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἐν οἷς λέγει. «Ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου, οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Κορινθ. Α'. 24).

Κατὰ ταῦτα ἡ πίστις ἀποβαίνει πηγὴ ἀκένωτος πνευματικῶν δωρεῶν καὶ

ἡθικῶν χαρισμάτων διὰ τὸν πιστόν, τὸν μὴ πολυπραγμονοῦντα, ἀλλ' ἀφελῶς καὶ ἀπεριεργάτως ἀποδεχόμενον τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπερφυεῖς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας Δογμάτων, ὧν τὴν πλήρη κατανόησιν σκοπίμως ἀπέκρουεν ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀνθρώπινου λογικοῦ. Ἐφ' ᾧ καὶ πᾶσα ἐρευνα τῆς διανοίας καὶ πολυπραγμοσύνη εἰς τὰ Δόγματα τῆς πίστεως ἀποβαίνει ὅλως περιττή, ὅταν ἡ πίστις εἰς τὴν καρδίαν φεγγαβολεῖ καὶ λαμπροφορεῖ προπορευομένη καὶ ὁδηγοῦσα τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν εἰς τοὺς μυστηριώδεις καὶ πολυδαίδαλους θαλάμους τῆς ψυχῆς.

Ἐντεῦθεν συμβαίνει εἰς ἀπλοῦς χριστιανὸς ἄμειρος τῆς κατὰ κόσμον παιδείας καὶ σοφίας, ἀλλ' ἐμπλεὲς πίστεως καὶ ψυχικῆς ἀγνείας νὰ συλλαμβάνῃ ἐν τῇ πτωχικῇ αὐτοῦ διανοίᾳ εὐχερέστερον καὶ καθαρώτερον τὴν ἐννοίαν τῶν χριστιανικῶν Δογμάτων, ἢ ὁ κατὰ κόσμον σοφός, ὁ ὑστερῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγνοήτητα τῆς ψυχῆς.

Καὶ πάλιν ἐντεῦθεν προέρχεται ἡ γενναϊότης τῆς ψυχῆς καὶ τὸ στερεόν τοῦ φρονήματος τοῦ ἡ φέρει τις ἐγκαρδίσως, ἣν ἐπιδεικνύουσιν ὑπὲρ τοὺς κατὰ κόσμον σοφοὺς οἱ ἄσσοι ἀλλὰ πιστοὶ χριστιανοὶ εἰς τὰς διαφόρους δοκιμασίας καὶ κινδύνους τοῦ βίου, μὴ δειλῶντες μηδ' ὀρροδοῦντες καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου. Ὅντως κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅποτε ἡ πίστις εὗρεσκετο εἰς τὴν πρώτην ἀνθήσιν καὶ ἀκμήν της οἱ χριστιανοὶ ἤσκουν τόσον τὴν χριστιανικὴν ἡθικὴν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ βοήθειαν ὥστε προοικάλουν τὸν θαυμασμόν καὶ αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν, λεγόντων «ἴδε πῶς οἱ χριστιανοὶ φιλοῦσιν ἀλλήλους».

Ὅντως ἡ χριστιανικὴ ἡθικὴ βαίνουσα παραλλήλως πρὸς τὴν θερμότητα καὶ καθαρότητα τῆς πίστεως ἐξηκολούθει νὰ παράγῃ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ψυχοφελεῖς καρποὺς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης τοὺς εὐφραίνοντας καὶ ζωογονοῦντας τὰς καρδίας τῶν πιστῶν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν ἐπιγείων καὶ οὐρανίων ἀγαθῶν. Καὶ ὅπου τὸ θεοφύτευτον δένδρον τῆς πίστεως ὀξυβολοῦν κατηρδευέτο διὰ τῶν ζωηρῶν καὶ φρε-

ορίων ναμάτων της χριστιανικής διδασκαλίας και ακραιφνούς 'Ορθοδοξίας εκεί βρισκόνται και οι κλώνες του δένδρου της πίστεως των αγλαών και ευχύμων καρπών της χριστιανικής ηθικής και αγάπης ή θυμής εὐδία των οποίων κατηύθυνε και κατηγάλλε την χριστιανικήν ἐν γένει κοινωνίαν. 'Όπου όμως εἰς τὴν ὕψαν ἢ εἰς τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου τῆς πίστεως ἀνεφαίετο ἡ εἰδεχθῆς κάμψη τῆς κοκοδοξίας καὶ τῆς αἰρέσεως, ἐκεῖ καὶ οἱ καρποὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς παρ' ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν στιλπνότητα ἔφερον εἰς τὸν πυρῆνα των τὸν εἰδεχθῆ σκώληκα τῆς πλάνης ὅστις ἐλμυαίνεται τὸν θρησκευτικὸν χυμὸν καὶ ἐδηλητηροῖε τὰς ψυχὰς τῶν γενομένων αὐτοὺς χριστιανῶν.

Διὸ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγει «Καὶ γὰρ δογμάτων εὐθύτης, πολιτείας κοσμιότητος συνεπάγεται» πράξεις ὡς καὶ θαυμάτης τῆς πίστεως ἐξαγγέλλει τὴν θεότητα ἐν ἐκάτερον τοῦ ἑτέρου χωρὶς ὅσον εἴωθεν ὑπορρεῖν καὶ παρασύρεσθαι, μὴ ἀνεχόμενον κατὰ μόνας ψυχῇ ἐγκατοικίσεσθαι».

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

3 Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ αἱ γνώμαι τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν (Συνέχεια ἐκ τοῦ 29ου φύλλου)

Καὶ ὅταν μάλιστα τέσσαρες ἐκ τῶν μειοψηφούντων Ἀρχιερέων, οἱ ἄγιοι Δημητριάδης Γερμανός, Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, Κασσανδρείας Εἰρηναῖος καὶ Δράμας Βασίλειος, ἐπεχείρησαν δι' ὑπομνήματος νὰ καταγγείλῃσιν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱερραρχίας κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1933 τὴν ἡμερολογιακὴν ταύτην καινοτομίαν, ὡς ἀντικειμένην πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελευσάντων πανόρθόδοξων Συνόδων ἐν ἔτει 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Βου καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου, ἡπειλήθησαν ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱερραρχίας διὰ κατ'αἰρέσεως, τοῦθ' ὅπερ ἡνάρκασεν αὐτοὺς νὰ παραιτηθῶσι τῆς προτάσεως των πρὸς ἀποφυγὴν ἐπισημοῦ σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδοὺ καὶ τὸ ἔγγραφον διαμαρτυρίας αὐτῶν.

«Τῶν Ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Β', τοῦ Γρανοῦ ἐν μεγάλῃ Συνόδῳ ἀποκηρυξάντων τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, καὶ δεινοῖς ἐπιτιμίοις ἀποκλεισάντων οὐρανὴν ποτε ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, μόνον μεῖζονι Συνόδῳ Τοπικῇ ἢ Οἰκουμενικῇ νόμοις καὶ ἱεροῖς Κανόσις ἐπιτέτραπται πᾶσα περαιτέρω ἀνακίνησις τῶν ζητημάτων τούτων.

Κατὰ ταῦτα οὐδεμία των ἐπὶ μέρους ἁγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, εἴτε Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὀνομάζεται αὕτη, εἴτε Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἄλλη τις ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας, ἐδικαιοῦτο μονομερῶς ἐφ' ὕβρει των οὕτως ὁμοφώνως θεσπισάντων ἱερωτάτων Πατριαρχῶν, καὶ ἀσεβεῖ καταπατήσῃ των ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, εὐσταθείας, ἐνότητος, καὶ ὁμοφωνίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ συνεορτασμῷ τῶν μεγάλων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως ἑορτῶν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἁγίου Πάσχα ὑπὸ τῶν 7 Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καθορισθειῶν, ἵνα διὰ τοῦτον ἡ ἐκείνων τὸν λόγον εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μεταρρυθ-

μισμένη ἡμερολόγια καὶ πασχαλία, διασπῶσα οὕτω τὴν ζηλευτῶς ἐπὶ αἰῶνας βασιλεύουσαν ἐν τῇ Μιᾷ Ἀγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητα, ὁμόνοιαν, καὶ ἀγάπην, καὶ σκανδαλίζουσα τὰ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἐν ἀφελότητι καρδίας προσκεκολλημέναν εἰς τὸ ἀποπνεῶν Ἀποστολικότητα, Πατερικότητα, καὶ Οἰκουμενικότητα ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν καθεστῶς πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα. Οἱ ὑποφαινόμενοι Μητροπολῖται των ἐν ταῖς νέαις χώραις διοικητικῶς ἡνωμένων Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου μετὰ των τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐρισκόμενοι ἀπέναντι τετελεσμένων γεγονότων, τὴν ἀνάγκην ποιοῦμενοι φιλοτιμίαν, καὶ τὰ Μητρικὰ σφάλματ' οὐκ ἐστοργῇ καὶ σεβασμῷ συγκαλύπτοντες, ἀνεχόμεθα τὰ συναρπαγῇ τελεσθέντα, καὶ ἐτοιμὰς ἔχομεν ἀποδεξέσθαι ταῦτα, ὥς οὐ μεῖζον Σύνοδος ἐπιληθῇ καὶ διευθετήσῃ αὐτὰ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τρεῖς ὅρους.

Α) Ἄν διὰ τοῦ ὑπὸ ὑπογραφῆς σήμερον περὶ ἡμερολογίου τῆς προχθῆς Τρίτης 2 Ἰουλίου πρακτικοῦ ὁλόκληρος ἡ συνεδριάζουσα Ἑλληνικὴ Ἱερραρχία συνυποσχεθῇ, ὅτι ἀπὸ σήμερον κλείει ὁριστικῶς τὴν θύραν τῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Β) Ἄν ἀξιοχρέω ποιμαντικῇ προνοίᾳ θελήσῃ νὰ ταύθῃ πᾶσαν καταδιώξιν, ἢ πίσειν κατὰ τὸν στερρὸν ἐχόμενων καὶ ἀνεκδοτῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως μέχρι σήμερον ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ ἐν χρήσει ὑπάρχον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀγαπητῶν ὁμογενῶν, ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ τέκνων ἡμῶν, καὶ

Γ) Ἄν ἀποφασίσῃ ἡ συνεδριάζουσα Ἱερραρχία, ἵνα ἀνορθώσῃ εἰς τὴν σύνεσιν των κατὰ τόπους ἁγίων ἀδελφῶν τὴν διὰ κανονικῶν ἱερέων ἐξοικονόμησιν των θρησκευτικῶν ἀναγκῶν των τυπομένων τὴν συνειδητὴν εὐσεβὴν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἄλλως διαμαρτυρούμενοι διὰ τὴν ἀντικανονικότητα των τελεσθέντων, ἐπιφυλασσόμεθα, ἵνα καταγγείλωμεν αὐτὰ ἐνώπιον τῆς θαύτης ἡ βράδιον συγκληθησέμενης Μεγάλῃς Πανορθόδοξῃ Συνόδῳ».

Ἀθήναι τῇ 4 Ἰουλίου 1929

† Ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος

† Ὁ Δημητριάδης Γερμανός

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς πατριώτας Ἑλλήνας

Ἡ Πατρίς διέρχεται κρισιμωτάτας στιγμὰς. Ἐχθροὶ ποικίλοι βιάσονται πανταχόθεν τὸ δυστήριον Ἔθνος μας καὶ λυσώδεις ἐσωτερικαὶ διαίρεσεις καὶ ἀλληλοσπαράξεις συγκλονίζεῖ ἐκ θεμελίων ὁλόκληρον τὸ ἔθνικον οἰκοδόμημα αὐτοῦ. Ἡ Πατρίς διέρχεται τὰς πλέον κρισίμους στιγμὰς τῆς ὑπάρξεώς της. Τὸ σκάφος αὐτῆς κλυδωνίζεται ὑπὸ σφοδρτάτης θύελλης, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ νὰ τὸ καταποντίσῃ αὐτάνδρον. Καὶ ἡ τραγικὴ στιγμὴ εἶναι τόσο πλησίον καὶ θὰ εἶναι τόσοσὺν ὁλεθρία, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ σωθῇ. Ὁ θὸς σωθῇ μόνον συντρίμματα διὰ νὰ διασωθῶσιν ἕνα αἶσχος τοῦ Ἔθνους, ὅπερ ἐνὶ ἐσπερίᾳ τὰς ὥραις τῆς σελίδας ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἱστορίᾳ, ἔρβυσεν ὡς διατταν διὰ τὰς διαίρεσεις καὶ τὰ μίσση των τέκνων του. Ὁ Πατριάρχης τῶν Ἑλλήνων ἐμαρνήθη εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε χάριν τῶν προσώπων των φιλοδοξῶν νὰ θυσιαζώσιν τὰ ὕψιστα συμφέροντα τῆς Πατρίδος καὶ εἰς τὰ πάθη των τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ τοῦτο τοῦ Ἔθνους.

Ταλαίπωρος Ἑλλάς! Οἱ ἄγριοι λαοὶ ἔχουσιν ὀριζόμενος ὀλιγωτέρας ἀνθρωποφαικὰς διαθέσεις πρὸς ἀλλήλους ἀπὸ τὰ τέκνα σου, τοὺς πολιτισμένους Ἑλλήνας τοὺς ὁποίους χωρίζουσι μίσση καὶ πάθη, ὅσα οὐδέποτε ἐχώρισαν οὐδέ τοὺς πλέον ἀσπόνδους ἐχθρούς.

Ἄλλ' ἂς ἀναγῇσιν λοιπὸν. Μὰς ἀρκεῖ τὸ ξέσθαι σήμερον τὸν τοικικανὼν ἐχθρὸν, μὴ ἀλλήλοσπαρσώμεθα καὶ ἡ-

μεῖς. Τείνομεν πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας πρὸς συμφιλίωσιν, καὶ διὰ μίαν ὑπεράτης προσπάθειαν, ὡς τέκνα τῆς αὐτῆς μητρός, ἂς ἀδελφωθῶμεν καὶ πάλιν χάριν τῆς κοινῆς Πατρίδος, ἥτις ἰκέτι τείνει πρὸς πάντας ἡμὰς τὰς χεῖρας της ἐκλιπαροῦσα καὶ ζητοῦσα τὸ τέλος ἡμῶν. Συνέλθωμεν πρὸ τοῦ κοινού κινδύνου, ὅστις εἶναι ἀμεσος καὶ ὅστις ἀπειλεῖ τοὺς πάντας διὰ τελείας καταστροφῆς καὶ ἐξοντώσεως. Ἄς ἐπανέλθωμεν πάντες εἰς τὴν εὐθείαν, ἐξ ἧς ἐξετράπημεν ἀφ' ὅτου ὁ σάραξ τῆς διαίρεσεως ἐνεφλοχάρησεν εἰς τὰς καρδίας μας, διασαλεύσας ὅτι εὐγενὲς καὶ ὕψηλόν ἐσφουρήλαται καὶ ὁλόκληροι γενεαὶ μετ' ἀκλονήτου πεποιθήσεως ὠνευροπόλησαν.

Μία εὐαίσθητος ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν δύναται νὰ φανῇ ἀδιάφορος, ψυχρὰ καὶ ἐπιλησμων τῆς Ἑθνικῆς παρακατῆθῆς των πατέρων μας, οἵτινες ἀπέθανον τὸν μικρὸν θάνατον τοῦ σκλάβου μετὰ τὴν ἀκράδαντον πίστιν ἐπὶ τὰ πεπραγμένα τῆς Φυλῆς.

Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα δὲν πρέπει νὰ σιγῇσιν καὶ νὰ ἐμφανίζονται ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι θεαταί, διότι ἡ πάσχοςσα Ἑλλάς εἶναι μὴτρη ὅλων των Ἑλλήνων. Εἶναι καιρὸς πλέον ὡς εἰς ἀνθρώπου νὰ κρούσωμεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅλως ἀσυναισθήτως παρεσύρθημεν εἰς τὴν δίνην τοῦ χειροτέρου των πολέμων τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ καὶ τὰ θύματα του πολλαπλασιάζονται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μετ' ἀσφαλὲς κατάντημα τῆς ἐκμυδένῃς τῇ Ἐθνους καὶ τὴν ἀνυπολόγιστον συμφορῇ τῆς φυλῆς μας.

Ἡ Ἑλλάς διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰς ἐκ τῆς πολεμικῆς περιπετείας δυνατότας της εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶμεν ἐντατικῶς, ὥστε νὰ συνελθῇ ὁ τόπος ἐκ τῆς κρίσεως τὴν ὁποίαν δοκιμάζει, διὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὰ κενὰ, ἅπανα καθημερινῶς προβάλλοντα.

Τὶ λυπηρὸν θέαμα νὰ παρουσιάζωμεν τὴν Ἑλλάδα μας διρημένην εἰς φατρίας, τῶν ὁποίων ἡ δράσις εἶναι μοιραῖον νὰ φθεῖρῃ τὰς Ἑθνικὰς δυνάμεις, νὰ συντρίψῃ τὴν ἱκμάδα τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς σωροὺς ἐρείπων!

Ὅσοι λοιπὸν πονοῦν διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ Ἔθνους μας καὶ θλίβονται ὁλοψύχως διὰ τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ διαίρεσιν, καὶ ποθοῦν καὶ θέλουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συνδύαμιν, ἂς προσπαθῶσιν ὅλοι, ὅσοι λόγῳ τῆς θέσεως καὶ τοῦ κύρους των μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ των ἐξουσιῶν των, τὰ ὁποῖα κατέχουν, νὰ σπεύσιν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ παρέμβωσιν, ἵνα ἀφύπνισον τὰς συνειδήσεις καὶ διεγείρουν τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα των ἐμπλακέντων εἰς ἐμφύλιον σπαραγμὸν Ἑλλήνων καὶ θερματίσιν ὁριστικῶς πλέον τὸν ἀλλήλοσπαράγμον, χάριν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς δυστήνου Πατρίδος.

† Ὁ Μεγχιρὸς Χριστοφὸρ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΩΓΜΟΙ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τοὺς διώκτας τῆς Ἐκκλησίας συγκαταλέγονται καὶ οἱ αἰρετικοί· αἰρετικοὶ δὲ λέγονται ἐκεῖνοι των ὁποίων ἡ διαφορὰ παρ' αὐτοὺς καὶ ἀμέσως εἶναι περὶ τῆς εἰς θεὸν πίστεως, ἥτις οἱ κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ δόγματα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους καὶ παντελῶς ἀπομακρυσμένοι.

Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν εἰς οὐρανὸν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤρχισαν νὰ φυτρῶναι τὰ τέρατα των αἰρετικῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγένεσαν ἀκολούθως ὅλοι οἱ αἰῶνες· κεφαλαιωδέστεραι δὲ των αἰρέσεων εἶναι αἱ ἑξῆς.

Ἡ τὸν Σίμωνος τοῦ μάγου συγχρόνου των Ἀποστόλων τοῦ ζητήσαντος παρ' αὐτῶν διὰ χρημάτων τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξ οὗ καὶ Σιμωνία τὸ θανάσιμον τοῦτο ἀμάρτημα ὀνομάσθη.

Ἡ τὸν Βαλεντιανὸν καὶ τὸν Μοντανιστὰν λαβοῦσαι τὰ ὀνόματα ἐκ των ἀρχηγῶν των αἰρέσεων τούτων Βαλεντινίου καὶ Μοντανίου.

Ἡ τὸν Ἀρειανὸν, ἐκ τοῦ Ἀρείου Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀλεξανδρείας τοῦ βλα-

σφημιούτος εις τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κτίσμα αὐτὸν δυσσεβῶς ἀποκαλούντες, καὶ τὸν ὁποῖον κατεδίκασεν ἡ ἐν Νικαίᾳ συνελθούσα Ἀ' ἁγία Οἰκουμένη ἑκκλησία τῶν 318 Θεοφώρων Πατέρων.

Ἡ τῶν Σαβελλιανῶν καὶ Μακεδονιανῶν ἀπὸ Σαβελλίου καὶ Μακεδονίου ἀμφοτέρων Ἐπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ μὲν πρώτου μίαν φύσιν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἀσεβῶς δογματίζοντος, τοῦ δὲ δευτέρου κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημιούτος, κτίσμα καὶ ὑπηρέτην τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦτο φρονούντος καὶ κηρύττοντος, οὗς ἀμφοτέρους κατεδίκασεν ἡ Β' Οἰκουμένη ἑκκλησία.

Ἡ τῶν Νεστοριανῶν αἵρεσις, ἀπὸ Νεστορίου τοῦ γενομένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ βλασφημιούτος κατὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Χριστοτόκον Ταύτην ἀσεβῶς ἀποκαλούντες, καὶ τὸν Χριστὸν ψιλὸν ἄνθρωπον δογματίζοντες καὶ ἀρνουμένους τὴν ἐν Αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) τῶν δύο φύσεων (θείας καὶ ἀνθρωπίνης) ἀπόρρητον ἑνωσιν, καὶ τὸν ὁποῖον, Νεστορίον, κατεδίκασεν ἡ ἐν Ἐφέσῳ συνελθούσα ἁγία καὶ Οἰκουμένη Γ' ἑκκλησία τῶν 431 ἐτῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἡ τῶν Μονοφυσιτῶν αἵρεσις τῆς ὁποίας ἑξάρχος καὶ πρωτοστάτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιμάνδριτης Εὐτυχής, καὶ ὁ τοῦτου ὑπακούων Διδάσκαλος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καταδικασθέντες ὑπὸ τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου τῆς ἐν ἔτει 451 συγκροτηθείσης.

Ἡ τῶν Ὁρειγενιστῶν αἵρεσις ἀπὸ Ὁρειγένους τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα σοφοῦ καὶ πράγματι παραδόξου ἀνθρώπου, πλὴν εἰς παραλόγους δοξασίας ἐκτραχηλισθέντος καὶ τέλος κολάσεως, ἐναντίον τῶν ρητῶν εὐαγγελικῶν λόγων, δογματίζοντος, καὶ δαιμόνων μετάνοιαν καὶ ἄλλα πλεῖστα κακὸδοξα διασπείραντος, ὅτινα πάντα κατεδίκασεν ἡ Ε' ἁγία καὶ Οἰκουμένη Σύνοδος ἡ συνελθούσα ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 553 ἐπὶ τοῦ Αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ.

Ἡ τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσις τῶν μίαν θέλησιν καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ κηρύττοντων καὶ τῶν ὁποίων ἀρχηγοὶ ἦσαν Σέργιος, Πύρρος καὶ Πάπλος Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ὁνώριος Πάπας Ῥώμης, καὶ τοὺς ὁποίους αἰρετικὸς κατεδίκασεν ἡ ΣΤ' Οἰκουμένη καὶ ἁγία Σύνοδος τῶν 227 Θεοφώρων Πατέρων τῶν συνελθόντων ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ 681.

Ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων τῶν πολεμιούντων καὶ καταστρεφόντων τὰς ἁγίας Εἰκόνας ἥτις, αἵρεσις, διήρκεσε περισσώτερον παρῶν τῶν ἄλλων αἱρέσεων, πλὴν ἐν τέλει καὶ αὕτη καὶ οἱ ἑξάρχοι καὶ οἱ ὅπαδοι αὐτῆς κατεδικασθῆσαν ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκουμένης ἁγίας Συνόδου τῶν 367 Ἀγίων Πατέρων ἐπὶ τῶν Αυτοκρατόρων Κωνσταντίνου καὶ Εὐφρόνης τῆς αὐτοῦ Μητρὸς.

Καὶ πάντες μὲν οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες αἰρετικοὶ ἐπολέμησαν σφοδρῶς καὶ κατεδίωξαν τοὺς Ὀρθοδόξους· περισσώτερον δὲ τῶν ἄλλων ἐπολέμησαν αὐτούς οἱ Ἀρειανοὶ καὶ οἱ Εἰκονομάχοι ἔχοντες σύμμαχον καὶ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν. Ἐτόλμησαν δὲ τοσαύτα ὀδτοὶ κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων, ὅσα οὐδ' αὐτοὶ οἱ εἰδωλόλατρες διέπραξαν. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἐκτείνεται εἰς τόμους ὀλοκλήρους περιγράφουσα τὰ ὅσα ὑπέστη ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς Κληρὸς καὶ λαὸς ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν καὶ τῶν Εἰκονομάχων· πλὴν πάντοτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπέπλεεν, ὡς ἀσκὸς ἐν τῷ πελάγει, καὶ περιεγίνετο τῶν διακόνων τῆς διότητος αὐτῆς, εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ ὅτι «**πῶλοι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς**» καὶ διότι «ἡ Ἐκκλησία πολυεπὴς ἐστίν, ἡ ἡγεμονία ἐκείνη, ἡ ἐπιβουλεύουμένη, περιγίνεται· ὕβριζομένη, λαμπροτέρα καθίσταται· δέχεται τραύματα, καὶ οὐ καταπίπτει· κλυδωνίζεται ὑπὸ τῶν ἐλκῶν, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται. Παλαίει, ἀλλ' οὐκ ἡττάται. Πικτεῖται, ἀλλ' οὐ νικάται». Κατὰ τὸν θεῖον καὶ ἱερὸν Χρυσόστομον.

Εἰς τοὺς ἡμετέρους καιροὺς τρεῖς μόνον κυρίας διαφορὰς περὶ τὸ δόγμα εὐρίσκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· μίαν, τὴν αἵρεσιν τῶν Λατίνων, ἑτέραν, τὴν αἵρεσιν τῶν Λουθηροκαλβινιστῶν καὶ τρίτην, τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀρμενίων περὶ μιᾶς δὲ ἐκείνης τῶν αἱρέσεων τούτων θέλομεν πραγματευθῆναι ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτομερείᾳ ἐν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι.

A. M.

ΛΑΤΙΝΗ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

Οὐδὲ ἐν γενομένῳ ὑπῆρξε φαινομενικότερον καὶ ἐνεργέστερον, ἀπὸ τῶν γενομένων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Οὐδὲ ἐν γενομένῳ καθύβησε τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος τόσον βασιμῶς, ὅσον τὸ γενομένον τῆς Ἀναστάσεως. Οὐδὲ ἐν γενομένῳ ἐπέφερε ριζικὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀλλοίωσιν, ὅσον τὸ γενομένον τοῦτο. Οὐδὲ ἐν, τέλος, γενομένῳ ἐξυμνήθη τόσον ἡδυόλπως καὶ γλυκυφθόγγως ἀπὸ τῆν πανανθρώπινον καρδίαν, ὅσον ὁ ἑξαναστὰς ἐκ τοῦ Τάφου Κύριος.

Κατ' οὐδενὸς ὅμως γενομένου ἐστράφησαν πύρινα τὰ βέλη τῶν ἀρνητῶν καὶ τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀποστατῶν, ὅσον ἐναντίον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Καὶ εὐλόγως. Ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδράσθη καὶ ἐθεμελιώθη τὸ καλλιμάρμαρον τῆς πίστεως ἀνάκτορον, ὑπῆρξεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου· διὸ ὑπεραμυνόμενος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει «εἰ ἄρα Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαίᾳ ἄρα ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορινθ' ΙΕ 17).

Τὸ γενομένον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι συγχρόνως ὑπερφυσικὸν καὶ ἱστορικὸν· ὑπερφυσικόν, καθ' ὅσον εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πανομήνουρгой δυνάμεως τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ· Καὶ ἐφ' ὅσον «Θεὸς ὅπου βούλεται νικάται φύσεως τὰς ἐξ» τί τὸ φυσικώτερον νὰ ἀναδειχθῇ ὁ Θεὸς ἀνώτερος τοῦ θανάτου καὶ τῆς φυσικῆς φθορᾶς· Διὰ τὸν πιστεύοντα λοιπόν, ἔστω καὶ εἰς ἀπρόσωπον καὶ γενικὴν ὑπερκόσμιον δύναμιν, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ὡς ὑπερφυσικὸν γενομένον εἶναι πάντα δυνατόν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀπίστον (ὀλιστήν) ἡ πραγματικότης τοῦ γενομένου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περὶ ὑπερφυσικοῦ πεποιθήσεις τοῦ ἀλλ' ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἱστορικότητα αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἐγένετο ἐν ὀριστικῷ τόπῳ καὶ χρόνῳ.

Εἶναι δηλαδὴ ἡν **ἱστορικὸν γενομένον**. Ὡς τοιοῦτον δὲ ἀναφέρεται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Τεσσαρῶν Ἀγίων Εὐαγγελίων.

Ἀλλὰ, λέγουσιν οἱ ἀρνηταί, ἐν τοιοῦτον γενομένῳ πᾶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν καὶ ἄλλων ἱστορικῶν παρὰ μόνον τῶν 4 Εὐαγγελιστῶν! Καὶ δι' αὐτὸ ἡ τὸ ἀρνούμεναι τελείως, ἡ τὸ θεωροῦν ἀποκύημα νοσηρᾶς φαντασίας ἡ καὶ μέσον ἐπιδικωκόμενης σκοπιμότητος.

Ἀλλὰ, ἐάν θὰ ἐδικαιούτο ὁ κάτοικος τῆς Σουηδίας ἡ τῆς Ἀμερικῆς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἱστορικότητα τῆς ἐν Μαραθῶν μάχης, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἐν τοιοῦτον γενομένῳ, ἐν ἀναγράφει εἰς τὰς συγχρόνους ἱστορίας πηγὰς τῆς πατρίδος του, θὰ ἐδικαιούτο καὶ ὁ διεκδικῶν τὸν τίτλον τοῦ συνετῶς σκέπτεσθαι νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἱστορικότητα τῆς Ἀναστάσεως, ἐπεὶ δὲ δὲν ἀναφέρεται ἄλλου ἐκτὸς τῶν Εὐαγγελικῶν Πηγῶν.

Οἱ Εὐαγγελισταὶ ἠσυχολήθησαν μὲ τὸν Σωτῆρα, τὴν διδασκαλίαν του, τὰ ἔργα του, καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτοὶ δυνατόν τα πληροφωρῶσι περὶ τοῦτου. Ἀλλὰ μία τοιαύτη προσωπικότης ὅπως ὁ Σωτῆρ, διὰ τὴν νὰ μὴ ἀναφέρεται καὶ ἀπὸ ἄλλους; Ἀληθοφανὲς ὅμως οἱ θέτοντες τοιοῦτον ἐρώτημα, ὅτι εἰς ἐποχὴν γενικῆς ἀναστατώσεως, οἷα ἡ τῆς ἐμφανισθεῶς τοῦ Σωτῆρος, τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συγχρόνων, ἀναφέρεται πρωτίτως εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς κινήσεις καὶ οὐδόλως ἢ δευτερευόντως

εἰς θρησκευτικὰς προσωπικότητας, τῶν ὁποίων ἡ προέλευσις, ἡ κοινωνικὴ θέσις, οἱ συνεργάται, δὲν ἐμποιοῦν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν. Ἀλλ' ἴσως θὰ εἶχον τὴν ἀπαίτησιν οἱ ἀρνηταί, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Σωτῆρος νὰ ὑπῆρχον ραδιόφωνα, ὄργανομῆνος τύπος, ἀσύρματος τηλέγραφος, φωτορεπτόρτερ, διὰ νὰ ἐξαγγείλουν εἰς τὰ πέρι τῆς οἰκουμένης καὶ εἰς διὰ τῆς ἀλίαν ὥραν, τὰ ἀξιόλογα τῆς Παλαιστίνης γεγονότα!

Τέλος ἀπορίας ἀξίον τυγχάνει καὶ φανταστικὴν προκατάληψιν ἐλέγχει τὸ γενομένον διὰ τὴν νὰ μὴ ἀμφισβητῆται ἡ προσωπικότης καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σωκράτους γνωστὰ εἰς ἡμᾶς μόνον ἐκ 2 (δύο) τοῦ μαθητῶν (τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφάντος) καὶ νὰ ἀμφισβητῆται τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος ἐπιμαρτυρούμενον ὑπὸ περισσοτέρων, προσεπικυρουμένων ὑφ' ἄλλων τῶν συγχρόνων ἀδιαμαρτυρητῶς δεχομένων τὰς δι' αὐτὸν πληροφορίες τῶν Ἀποστόλων. Τῷ τοιοῦτον ἀσφαλὲς ἐλέγχει προκατάληψιν καὶ χονδροειδῆ ἀμάθειαν.

Μήπως ὅμως οἱ Εὐαγγελισταὶ δὲν περιέγραψαν ἀντικειμενικὰ γεγονότα, ἀλλ' ἀπέδωκαν ψυχοπαθητικὰς ὑποκειμενικὰς καταστάσεις; Ἰδοὺ ἑτέρα ἐνστάσις, ἥτις καίτοι πλαγίως τῆς πρώτης ἐκδηλοῦται, εἰς τὸ αὐτὸ ὅμως καταντᾷ ἀποτέλεσμα.

Δηλαδὴ μήπως τυχόν λιποθυμίαν καὶ παροδικὴν ἀναισθησίαν τοῦ Σωτῆρος λόγῳ τῆς ὁδύνης τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐξέλαβον ὡς γανθὴν καὶ διεκίρρυσαν ὡς Ἀνάστασιν τὴν ἐπάνοδοσιν τοῦ ὁργανισμοῦ εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ κατὰστασιν;

Ἡ τοιαύτη ἐνστάσις προσκρούει εἰς ἀδυσώπητον ἱστορικὴν πραγματικότητα. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν Εὐαγγελιστῶν «ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες... εἶδον ἡδὴ αὐτὸν **τεθνηκότα**... εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγῳ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐνυψε καὶ εὐθέως ἐξήλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ» Ἰωάν. ΙΘ' 33, 34 «τοῦτο δὲ εἰπὼν ἐξέπνευσεν» Λουκ. ΚΓ'. 47 «ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἦδη **τεθνήκει** καὶ προσκαλεσάμενος τὸν Κεντηρίωνα ἠρώτησεν αὐτόν, εἰ πάλαι ἀπέθανεν· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντηρίωνος ἐδώκεν αὐτὸ τὸ **σῶμα** τῷ Ἰωσήφ» Μαρκ. 15, 45.

Τὰ χωρία αὐτὰ καὶ δὴ τὸ τελευταῖον ὁμιλοῦσι πάνυ εὐγλωττῶς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὄντως ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀποκλείεται λοιπὸν οἰαδήποτε ἄλλη περίπτωσις.

Ἀλλ' ἔστω, καὶ τὰ στερούμενα τόσον σαφῶς πληροφοριῶν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος, θὰ συνεβιβάζετο πρὸς τὴν ἀφθαστον ἡθικὴν αὐτοῦ ὑπεροχὴν, ἡ συμπετοχὴ εἰς τοιαύτην ἀπάτην, χάριν τῆς ἀποπλάνησεως τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον τόσον ἡγάπησε καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τόσα ὑπέστη; Ἀπαγε τῆς βλασφημίας.

Ἀλλὰ ἐάν τὰ ἀνωτέρω πιστοποιηθῶσι, δίκην ληϊσάρχου τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος, ὁ **κενὸς τάφος**, μένει πάντως ἀνεξηγήτως ἄνευ τῆς ἀναστάσεως.

Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Εὐαγγελικὴ ἱστορία: Ἀφ' οὗ εὐλόγως ἐναπετέθη ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Ἰωσήφ τὸ ἄχραντον τοῦ Σωτῆρος σῶμα, ἡσφαλίσθη ὁ τάφος διὰ παμμεγέθους λίθου. Τὴν τρίτην ἀπὸ τοῦ θανάτου ἡμέραν πιστὰ τοῦ Σωτῆρος μαθηταί, εἰς οὐδὲν λογίζόμενα τὴν μανίαν τῶν Ἰουδαίων, τὴν φυλάσσουσαν κουστωδία τῶν ρωμαίων στρατιωτῶν, προσέρχονται λίαν πρωτὶ διὰ νὰ προσφέρωσι τιμὰς, ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ πολυκλαύστου διδακτάλου τῶν.

Ἐνῶ ὅμως διηποροῦντο τίνι τρόπῳ θὰ ἀποκλυσθῇ ὁ πικρὸς λίθος φθάσας πρὸ τοῦ μνημείου θεωροῦν τὸν λίθον ἀποκεκλισμένον, τὸ μνημεῖον κενόν (ἀδειον) καὶ τὰ ὀδόνια (τὰ νεκρικὰ ἐνδύματα) μόναν. **Τὶ ἐγένετο λοιπόν, ὁ ἐν αὐτῷ πρὸς τριημέρου τεθεὶς νεκρὸς;** Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ματαίως περῶνται νὰ ἀπαντήσῃ τὴν φωνὴν τοῦ ὀρθολογισμοῦ οἱ ἀποσταταί. Τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἐτέθη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κύκλον τῶν μαθητῶν οὔτινες ἐξ αἰτίας τῶν γενομένων τοῦ Γολγοθᾶ ἐλησμόνησαν τὰς περὶ αὐτοῦ προρρήσεις τοῦ Σωτῆρος.

(Ἀκολουθεῖ)

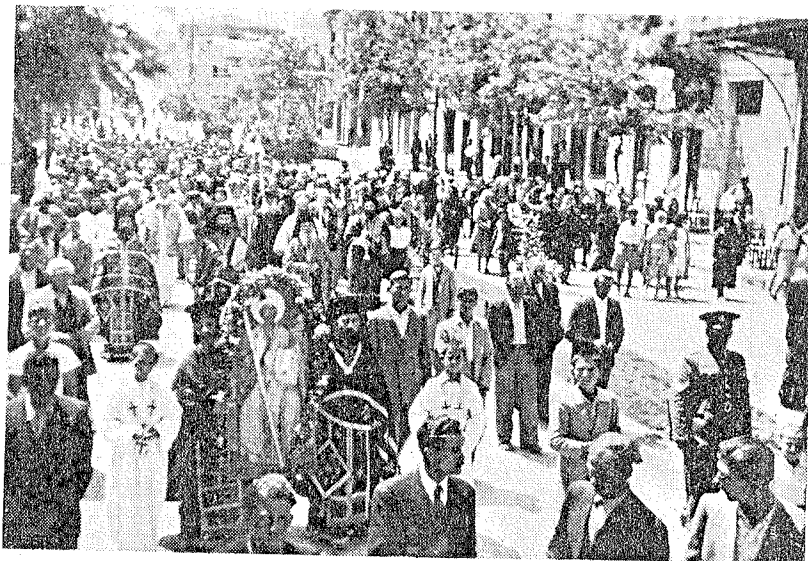
ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ μεταβάς ἐκ τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἰς τὸ ἡμέτερον Παράρτημα Σπᾶτων Ἀττικῆς ἱερουργήσεν εἰς τὸν ἐκεῖσε ἐορτάζοντα καὶ πανηγυρίζοντα ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀναλήψεως παραμεινας καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, μετ' ἣν ἀναχωρήσας μετέβη κατ' εὐθείαν δι' αὐτοκινήτου εἰς τὸ Παράρτημα Λιοπεσίου χοροστατήσας κατὰ τὸν μέγαν ἐσπερινὸν τοῦ Σαββάτου εἰς τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ὁποίων καὶ τιμᾶται ὁ Ναός.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος παρηκολούθησε χοροστατῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἀκολουθίας εἰς τὸν ἀνωτέρω ἐορτάζοντα καὶ πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναὸν ἐν ᾧ ἐτέλεσε καὶ τὴν θείαν ἱερουργίαν συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου αὐτοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Λογγίνου Χατζηστεφάνου, τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως κ. Στεφάνου Κοκκάρα καὶ τοῦ Ἱερολογιωτάτου Διακόνου κ. Ἀντωνίου Σπηλιωτοπούλου. Μετὰ δὲ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὁ Πανιερώτατος ὡμίλησεν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν πρὸς τὸ πολυπληθέστατον ἀκροατήριον ἀναπτύξας τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ὅφ' ἧς ἐμφορῶμενοι οἱ ἐορταζόμενοι Θεοφόροι Πατέρες ἐπέτελεσαν θαυμαστά καὶ ἐξαισία πράγματα καὶ ὅτι ὑπὸ τούτων ἐν τῇ Ἀ' Οἰκουμένη Ἁγίᾳ Συνόδῳ καθορίσθη τὸ Πασχάλιον καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ὁποῦο ἀγαπώμεθα ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ἀργὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἐκ Λιοπεσίου ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Μεγαρίδης κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως ἐχοροστάτησε κηρύξας συγχρόνως τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παύλου Πειραιῶς, τὴν δὲ Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων μεταβάς εἰς Σαλαμίνα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐκεῖ ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ὁμιλήσας ἐπικαίρως πρὸς τὸ πολυπληθές καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον καὶ ἐπιστρέψας τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς Πειραιᾶ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Διαιτέας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος μεταβάς ἱερουργήσεν εἰς τὴν παρὰ τὸ Κοραπί ἱερὰν Μονὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου τὴν δὲ Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Τριακοσίων δέκα ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων ἱερουργήσεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Χαράλαμπος τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρηκολούθησε τὰς ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (Μαλτινιώτη).

ΕΙΚΟΝΕΣ ἀπὸ τὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους Ἀρχιεπισκόπου καὶ πολιούχου Θηβῶν κατὰ τὸ ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον 29—4—47

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διένειμαν βοηθήματα κατὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα εἰς πτωχὰς οἰκογενεὰς τὰ κάτωθι Ἑνοριακὰ Φιλόπρωτα Ταμεία.

Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς	Δρ. 286.000
Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλοῦ	150.000
Ἁγ. Φιλίππου Πειραιῶς	» 670.000
Ἁγ. Τριῶν Παρθένων	» 66.000
Μεταμορφώσεως Κυψέλης	» 330.000

Τὸ Σωματεῖον Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων ἐδρεῦον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Διένειμε Πασχαλινὰ βοηθήματα εἰς πτωχὰς οἰκογενεὰς Δραχ. 135.000.

Καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον αὐτοῦ καταθέσαν εἰς τὸς φυλάκας Ἁγ. Διονυσίου Πειραιῶς τὸ ποσὸν τῶν Δραχ. 207.000 ἀπεφυλάκισεν τρεῖς κρατούμενους διὰ χρέη.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Μεθαύριον Τρίτην 21ην Μαΐου καὶ ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μεγάλων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς παραστάσεως καὶ λειτουργίας ὁ ἐν Μενιδίου φέρωνμος τῶν Ἁγίων Ναός τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος. Εἰδοποιούνται ὅθεν οἱ φιλέστοι ὅπως εὐαρεστούμενοι τιμῇσιν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν ταύτην.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία εἶνε εὐτακτος καὶ καλῶς κυβερνωμένη κοινότης καὶ κοινωνία ἀνθρώπων ἐχόντων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν πρὸς τὸν θεὸν ὡς τοιαυτὴ δὲ οὕσα πρέπει νὰ ἔχη καὶ διοίκεσιν ὅχι φιλαρχικὴν καὶ τυραννικὴν, ἀλλὰ πραιάν καὶ πνευματικὴν, διὰ διαταγῶν καὶ παραγγελιῶν, οὐχὶ δὲ δυναστικῶς ἐνεργουμένην· διότι ἡ πίστις γίνεται μὲ πειθὸν καὶ ὅχι μὲ βίαν. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις συνίσταται, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παύλον, (Ἐφεσ. Δ'. 11) ἀπὸ πνευματικῶν Ποιμένων καὶ Διδασκάλους τῶν ἐποίων εἶνε διάφοροι οἱ βαθμοί, εἰς δὲ καὶ μόνος ἀρχηγὸς ὁ Χριστὸς ὅστις εἶνε καὶ κεφαλὴ καὶ κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας, κυβερνῶν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία εἰς ὅσα ἀφορῶσι τὴν πίστιν δὲν δύναται νὰ ἀκλουθήσῃ ἄλλαν τινὰ παρά μόνον αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ τὸν θεὸν αὐτοῦ λόγων τὴν σαφειὰν τὴν μαρτυρίαν.

Τῶν πνευματικῶν τούτων Ποιμένων καὶ Διδασκάλων τὸ ἔργον εἶναι διπλοῦν: α) Νὰ διδάσκωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν κηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς μὲν πιστοὺς στηρίζοντες, εἰς τὴν ἀρετὴν, τοὺς δὲ πεπλανημένους ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

β) Νὰ ἱερουργῶσι τὰ θεῖα μυστήρια ἀγιάζοντες δι' αὐτῶν τοὺς πιστοὺς καὶ γ) εἰς τὴν καλὴν οἰκονομίαν τῆς ΚΑΙΔΩΝ διακονίας ἣτις συνίσταται εἰς τὸ δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰ δεσμῶν καὶ λύσεως ἅξια τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτημάτων: Ἦτοι εἰς τὸ

νὰ ἀφορίζωσι καὶ ἀποκλείωσι τῆς Ἐκκλησίας τὸν πιστὸν καὶ νὰ κυρώσωσιν ὡς ἐθνικόν, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 18 καὶ 1Η 15—19) ἕνα τινα χριστιανὸν ἄπιστον, ἢ πεπωρωμένον ἀμαρτωλὸν μὴ διορθούμενον διὰ συμβουλῶν. **Τούτο σημαίνει τὸ δεσμεῖν.**

Ὅταν δὲ πάλιν ὁ δεσμευθεὶς οὗτος ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ καὶ ἀληθῶς μετανοήσῃ, τότε ὑποχρεοῦνται οἱ πνευματικοὶ ποιμένες εἰς τὸ νὰ λύσωσι τοῦτον τοῦ δεσμοῦ καὶ νὰ ὑποδέχωνται πάλιν αὐτὸν εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐκκλησίας καὶ **τούτο σημαίνει τὸ λύειν.**

Ὅμως ἡ ἀξιόλογος αὕτη ἐξουσία πρέπει νὰ θεμελιώνεται εἰς μόνον τὸν θεὸν λόγον καὶ νὰ γίνηται ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ διὰ τέλη ἀνθρώπινα καὶ σκοποὺς ὑλικούς, οὐδὲ κατὰ πάθος ἢ προσωποληψίαν διότι εἰπὲ τις τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅτι «ἐὰν παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ θεοῦ ἀφορίσῃ ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τὸ θεῖον κρίμα **κατὰ γὰρ θεὸν κρίσιν καὶ εὐδὶα θέλημα ἰδίων ὀφείλει ταῦτα (τὰ ἐπιτιμια) ἐπιφέρειν εὖτος**» (Μαξίμ. Ὁμολογ.)

Τυπογραφεῖον Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
Θεμιστοκλέους 33